

Năm Nay Không Có Tháng Mười

Năm nay không có tháng Mười! Không có, có gì, tất cả. Chuyện đó đã không chuyện lạ; ước mơ là chuyện bình thường!

Tiếng ca của chàng Nhật Trường / vẫn cứ nghe buồn đứt ruột. Tại vì lời ca não ruột...chớ đâu phải tại tháng Mười?

Tháng Mười không có thì thôi, bao nhiêu, nhiều đời, không biết! Đồng Trụ Chiết Giao Chỉ Diệt...lá bùa yểm tới Hoàng Sa...

Người ta chỉ biết kêu la...chúng tỏ còn tim, còn phổi. Người ta chỉ nói, chỉ nói, cấm ai nói động tới mình!

Nguyễn Du, Đoạn Trường Tân Thanh / có hai câu thơ mới mãi...khi ông nhìn người con gái / sang sông nước lặng như tờ!

...rồi ông, như người ngẩn ngơ, vật vờ như ma như quỷ: *Hoa trôi nước lặng đã yên, hay đâu địa ngục giữa miền trần gian!*

Nguyễn Bính bắt đầu lang thang...chỉ vì hai câu thơ đó! Hà Nội ba mươi sáu phố / lòng người còn một tư vương! (*)

Tháng Mười, lịch Âm lịch Dương, tháng Mười không thấy in nữa...chỉ thấy một màu cờ đỏ...chỉ thấy mưa sa mưa sa...(**)

Nỗi buồn nào cũng sẽ qua...như sông không hề chảy ngược? Thời gian không đi đều bước...chẳng qua con suối gập ghềnh?

Anh đứng bên em, đứng bên, hôn em mà không thấy tóc. Tóc bay để giọt nước mắt...giá băng trời cuối năm rồi!

Tháng Mười! Tháng Mười! Tháng Mười. Lịch in: đang tháng Mười Một. Gió bay hành lang buồn buốt...coi như bay mất tháng Mười!

Trần Văn Lệ

